

Colofon
IVANS MISSIE

Eerste druk 2012

Omslag: Dominika Kramerova
© Casper van de Watering

ISBN 97894-6203-006-0
Uitgeverij Boekenbent

Alle rechten voorbehouden/All rights reserved
Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar
gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, of op
welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toe-
stemming van de auteur-uitgever.

IVANS MISSIE

Casper van de Watering

Deel 1

1

Ivan ontwaakte uit z'n bewusteloosheid en keek verbaasd om zich heen. Waar was hij? Wat was er gebeurd? Zijn lichaam was op verschillende plaatsen pijnlijk en hij had moeite zich te concentreren op z'n omgeving. Hij dreigde ieder moment in slaap te vallen. Het was eigenlijk de pijn in z'n hoofd die hem iedere keer weer bij bewustzijn bracht.

Om hem heen was duisternis en stilte. Hij kon zich nauwelijks bewegen. Niet alleen voelden al z'n ledematen pijnlijk aan, hij leek ook bekneeld te zitten tussen zware metalen voorwerpen. Langzaam begonnen z'n ogen te wennen aan de duisternis en hij ontwaarde iets dat nog het meest op een deur leek. Het viel hem op dat de deur scheef hing. Door een opengevallen kier kon hij naar buiten kijken, waar het vrijwel donker was. Nu pas drong het tot hem door dat hij een ruimtepak aan had. Het drukte op verschillende plaatsen tegen zijn borst en ontnam hem bijna de adem. Ook realiseerde hij zich dat hij in de cabine van een ruimteschip was. Automatisch checkte hij zijn ruimtepak. De zuurstoftoevoer functioneerde normaal en ook de watertoevoer werkte. De ophangende deur bleef z'n aandacht trekken. Moeizaam hees hij zich op. Even had hij de neiging z'n helm af te zetten, maar instinctmatig zag hij hier weer van af. Z'n omgeving voelde bedreigend aan. Hij kon geen enkel risico nemen. Hij zag kans zich uit z'n benarde positie te bevrijden en wist met veel moeite de ophangende deur te bereiken. Hij wong de deur verder open en stapte uit z'n cabine in de vrije lucht.

Er kwam een sterke gloed van de grond, dat er op duidde dat er in de omgeving van zijn ruimteschip kort tevoren brand was geweest. Zijn laarzen en pak waren echter bestand tegen hoge temperaturen.

Een hevig paniekgevoel overviel Ivan. Wat was hier in Godsnaam gebeurd? Wat moest hij doen? Het was volkomen stil in het terrein: een zware, bedreigende stilte. Alsof al het leven met een klap verdwenen was.

Z'n ruimteschip was zwaar beschadigd. Het moest gecrasht zijn. Eén van de vleugels met voortdrijvingsmotoren was afgebroken en lag op ruime afstand van de romp. Er was brandstof uit de tank gelopen, die tot ontbranding was gekomen. De afgebroken vleugel was deels verbrand maar het vuur had de romp van het ruimteschip niet bereikt. Ook de neus van het ruimteschip was afgebroken, maar hing nog aan de romp. Kennelijk was hij nog in staat geweest z'n toestel een noodlanding te laten maken.

Het was een wonder, dat hij de crash, waarvan hij zich niets herinnerde, overleefd had.

Plotseling kwam er een woord op in zijn brein: REVES. De gedachte aan dit woord deed z'n hartslag snel toenemen en een gevoel van misselijkheid maakte zich van hem meester. Een aanval van zware duizeligheid deed hem naar de grond zakken. Hij was korte tijd buiten bewustzijn. Toen hij weer bij kwam schoten er opnieuw beelden door z'n hoofd. Hij is Ivan en is op missie naar de aarde: REVES, REVES! Wat was het? Wat betekende het? Hij wist het niet. Z'n hersens weigerden hem verdere informatie te verschaffen. Gevoelens van angst en wanhoop dreigden hem nu te overmeesteren. Hij probeerde het woord uit z'n gedachten te zetten.

Ivan concentreerde zich nu op zijn omgeving. Wat was hier in Godsnaam gebeurd? Overal waar Ivan keek, zag hij zwartgeblakerde aarde. Er hing een dikke mist boven de grond. Er was ook een sterke brandlucht. Ivan's ogen begonnen enigszins aan de duisternis te wennen. Hij ontwaarde nu op grote afstand de contouren van heuvels. Boven de heuvels zag hij vaag slierten grijs licht hangen. Een siddering ging door z'n lijf. Wat was hier

gebeurd? En waarom was hij hier? Zijn ruimteschip was hier gecrasht. Had hij iets te maken met de brand die hier gewoed had? Hij wist het niet. Zijn hersenen weigerden dienst. De slierten grijs licht wezen er op, dat het geen nacht was. De dikke wolken rook schermde vrijwel volledig het zonlicht af. Zo ver hij keek, was niets anders te zien dan zwartgeblakerde aarde. De brand had kennelijk alles verwoest. Wat een verschrikkelijke ramp! Hoe moest hij hiermee omgaan? Was hij de enige overlevende? Dat leek hem toch wel erg onwaarschijnlijk.

Ivan ging op zoek naar hulp, al wist hij niet in welke richting hij zou gaan. Er waren nauwelijks herkenningspunten, alleen die heuvels, die heel ver weg leken, waarboven het vage grijze licht zichtbaar was. Hij zette koers naar die heuvels zonder duidelijke bedoeling. Zijn ruimtepak zat hem verschrikkelijk in de weg, maar het leek hem niet verstandig zich daarvan te ontdoen. Stap voor stap, soms struikelend, half vallend ging Ivan voort. Zijn lichaam was pijnlijk en iedere beweging kostte hem moeite.

Het terrein bleef lange tijd vrijwel vlak. Ivan raakte na enige tijd gewend aan het lopen op de zwarte aarde en wist zich beter op de been te houden. Hij zag nu ook meer van zijn omgeving. Op enige afstand dook het terrein sterk naar beneden. De plek wekte zijn nieuwsgierigheid.

Het ging voort totdat hij een goed overzicht had van het voor hem liggende terrein. Hij stond nu aan de rand van een gigantische krater. Het was een rond gat in de aarde van enorme afmetingen. Ivan schatte dat de krater zeker enkele kilometers doorsnede had en honderden meters diep was. Het leek heel moeilijk in de krater af te dalen. De hellingen waren zeer steil en bezaaid met rotsblokken.

Ivan speurde de krater af en, hé, wat was dat? Wat zag hij? Hij meende ergens in het diepere deel van de krater een lichtpuntje te zien! Het had een groengele kleur. Ivan dacht eerst dat het misschien iets op zijn oog was. Hij keek in een andere richting om te checken of het puntje mee bewoog. Nee, dat was niet zo. Hij liep enkele honderden meters verder en tuurde opnieuw

in de diepte. Het was nu iets beter te zien. Er was inderdaad een vaag groengeel licht in de diepere delen van de krater! Ivan werd onweerstaanbaar door dit lichtpuntje aangetrokken.

2

Ivan had zich vast voorgenomen het groengele licht nader te verkennen. Hij daalde af in de krater, die eindeloos diep leek te zijn. Het beperkte zicht dat hij eerder had, was nu vrijwel nul geworden. Het was compleet donker in de krater, behalve dan dat ene lichtpuntje. Hij ging min of meer op de tast verder. Enorme rotsblokken in ongelijke vormen, soms voorzien van scherpe uitsteeksels belemmerden zijn voortgang. Hij kostte hem moeite op de been te blijven. De rotsblokken leken in de krater te zijn gerold, want hoe dieper hij kwam hoe meer rotsblokken zijn weg belemmerden. Het lopen had nu plaats gemaakt voor klimmen en klauteren. Omdat hij herhaaldelijk viel en weggleed, liep zijn pak beschadigingen op. Het was echter van sterk materiaal gemaakt, zodat het hem toch voldoende bescherming gaf. Er waren momenten, waarop hij het groengele licht, dat als een gids fungeerde, volledig kwijt was. Hij moest dan steeds weer op een groot rotsblok klimmen om het terug te vinden en zijn koers vast te houden.

Eindelijk bereikte hij z'n doel. Het groengele licht was nu op enige honderden meters afstand. Ivan zag een opening in het terrein, waardoor het licht naar buiten kwam. Hij hoorde stemmen en ook het geluid van machines. Een golf van opluchting sloeg door hem heen. Zijn eerste impuls was om zijn helm af te rukken en zijn stem te laten horen, maar hij bedacht zich tijdig. Een grote angst voor het onbekende weerhield hem hiervan. Hij hield zijn helm op, maar was zo niet in staat zich te laten horen. Zijn pak isoleerde hem volledig van zijn omgeving. Ivan pakte twee grote stenen van de grond en sloeg die verscheidene keren met grote kracht op elkaar. Na iedere klap verstomde het geluid van stemmen en machines korte tijd om dan weer langzaam

aan te zwellen. Hij hoorde stemmen, maar kon niet verstaan wat er gezegd werd. Het was in ieder geval duidelijk dat er in de diepte mensen waren, die mogelijk contact met hem zochten. Hij hoorde nu een enorm geroezemoes van druk tegen elkaar pratende mensen. Hun stemmen klonken woedend en angstig tegelijk. Dan was het weer enige tijd stil.

Plotseling hoorde Ivan een heldere vrouwenstem. Zij sprak zijn taal en zei hem dat hij weg moest gaan. Hij was een groot gevaar voor hun veiligheid. Opnieuw kwam in Ivan de neiging op om zijn helm af te doen en de vrouw te antwoorden. Ook nu beheerste hij zich. Hij keek zoekend om zich heen. Hij had de stenen nog in zijn hand en plotseling kreeg hij een heldere gedachte: Morse! Hij zou zijn boodschap in morsetaal doorgeven! Hij zocht nu een kleinere, harde steen, waarmee hij morsetaal in duidelijke, heldere tikken kon doorgeven. Hij deed het zinsdeel voor zinsdeel, kort en bondig, zoals hij tijdens zijn militaire opleiding geleerd had: *Ik, Ivan, ben gewond, heb verzorging nodig, ruimteschip gecrasht, heb hulp nodig.*

Tijdens het doorgeven van zijn boodschap bleef het muisstil in de ruimte, waar de mensen zich bevonden. Het was duidelijk dat men door had, dat Ivan morsetaal doorgaf. Na het beëindigen van de boodschap barstte het geroezemoes weer snel los. De stemmen klonken wild met soms krachtige uitroepen die meerdere keren herhaald werden. Ivan kon er geen touw aan vastknopen. Dan was het weer even stil en de krachtige, heldere vrouwenstem klonk opnieuw op.

‘Verlaat deze plek, er is hier een kernbom geëxplodeerd. Alles in de wijde omgeving is verwoest. Er is een zware fall-out. Niemand kan buiten overleven. Door in contact met jou te komen zullen wij allen radio-actief besmet worden en sterven. Je bent zelf ook ten dode opgeschreven.’

Ivan schrok zich wezenloos. Maar....bedacht hij zich ineens: het zou kunnen zijn, dat mijn pak mij beschermt tegen de ergste straling. Hij dankte God op zijn blote knieën dat hij zijn pak niet had uitgetrokken!

Enigszins van de schrik bekomen, besloot Ivan een nieuwe

morseboodschap door te geven. *Ik ben een ruimtevaarder, mijn pak en helm beschermen mij tegen straling, ik kan overleven.*

Opnieuw druk geroezemoes en enige tellen later hoorde hij opnieuw de stem.

‘Heb je water en voedsel in je ruimteschip?’

Ivan haalde opgelucht adem. Hij had een kans! *Ja, massa’s. Ik heb een overlevingspakket voor twee maanden in de cabine!*

3

De vrouw die eerder gesproken had, liet zich opnieuw horen. Zij wilde dat hij door de opening ging, waar het licht door viel. Onder hem zag hij mensen in oranje overall en gasmasker druk in de weer met stalen platen, boormachines en andere werktuigen. Zij leken de opening af te sluiten. Nadat hij door de opening afgedaald was, klonk plotseling de stem van de vrouw weer op.

‘Wij zijn mijnwerkers, op het moment van de explosie bevonden wij ons in deze mijn, die gedeeltelijk instortte. Velen van ons hebben het niet overleefd. Enkele ruimten zijn gespaard gebleven en in één daarvan bevinden wij ons. Onze persluchtinstallatie is beschadigd en zal nog maar korte tijd blijven functioneren. In de tussentijd plaatsen de mijnwerkers een filterinstallatie in de opening, waarin jij je nu bevindt. De filterinstallatie stelt ons in staat van buiten instromende radio-actief geladen lucht te zuiveren in een luchtsluis en dan door te laten in onze ruimte. Jij dient af te dalen tot aan de bovenkant van de sluis. Er wordt voor jou in de luchtsluis een provisorische isoleercel gemaakt. Zodra die klaar is, dien je daarin plaats te nemen.’

Ivan wist dat filterinstallaties in de mijnbouw gebruikt werden om stofdeeltjes die vrijkomen bij graaf- en boorwerkzaamheden af te zuigen en te reinigen. Hij was opgelucht nu in contact met mensen te zijn. Hij deed, als goed getraind militair precies wat hem gevraagd werd. Hij had in het vage groengele licht